

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Czeska – poprzez niepodawanie regularnie, nie rzadziej niż co trzy miesiące, odpowiedniej liczby wnioskodawców, których można szybko relokować na terytorium tego państwa członkowskiego – uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 ust. 2 decyzji Rady (UE) 2015/1523 z dnia 14 września 2015 r. ustanawiającej środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji ⁽¹⁾ oraz art. 5 ust. 2 decyzji Rady (UE) 2015/1601 z dnia 22 września 2015 r. ustanawiającej środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji ⁽²⁾, a w konsekwencji także dalszym zobowiązaniom dotyczącym relokacji ustanowionym w art. 5 ust. 4–11 dwóch wspomnianych decyzji Rady;
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

We wrześniu 2015 r. Rada przyjęła tymczasowy program relokacji w trybie pilnym za pomocą dwóch decyzji, czyli decyzji (UE) 2015/1523 i decyzji (UE) 2015/1601, na podstawie których państwa członkowskie zobowiązały się do relokacji z Włoch i Grecji osób w sposób oczywisty wymagających ochrony międzynarodowej.

Decyzje Rady nakładają na państwa członkowskie zobowiązanie do zaoferowania co trzy miesiące dostępnych miejsc w celu relokacji, aby zapewnić szybki i uporządkowany proces relokacji. O ile niemalże wszystkie państwa przeprowadziły relokacje i przyjęły zobowiązania w tym zakresie, o tyle Republika Czeska nie przeprowadziła żadnych relokacji od sierpnia 2016 r., a od ponad roku nie zaoferowała żadnych nowych miejsc.

W dniu 15 czerwca 2017 r. Komisja wszczęła przeciwko Republice Czeskiej postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.

Odpowiedź Republiki Czeskiej nie została uznana za zadawalającą, w związku z czym Komisja postanowiła przejść do kolejnego etapu postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego poprzez przyjęcie w dniu 26 lipca 2017 r. uzasadnionej opinii.

Odpowiedź Republiki Czeskiej na tę opinię nie została uznana za zadawalającą, a zatem Komisja postanowiła wnieść przeciwko Republice Czeskiej do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej skargę w sprawie uchybienia zobowiązaniom związanym z relokacją.

⁽¹⁾ Dz.U. 2015 L 239, s. 146.

⁽²⁾ Dz.U. 2015 L 248, s. 80.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 13 października 2017 r. w sprawie T-572/16 Brouillard / Komisja, wniesione w dniu 24 grudnia 2017 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-728/17 P)

(2018/C 112/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Mihaylova, G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Alain Laurent Brouillard

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 października 2017 r., Brouillard / Komisja (T-572/16);
- oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania w dwóch instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy zarzut podnoszony w ramach odwołania dotyczy naruszenia prawa i przeinaczenia. Zarzut ów składa się z trzech części i nawiązuje do pkt 36, 39, 43-56, 62 i 63 zaskarżonego wyroku.

W ramach pierwszej części zarzutu Komisja twierdzi, że dokonując interpretacji ogłoszenia o konkursie Sąd naruszył prawo. W pkt 36, 45, 47-56 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie jej zdaniem uznał, po pierwsze, że przymiotnik „pełne” użyty w wyrażeniu „pełne wykształcenie prawnicze”, występującym z kolei w ogłoszeniu o konkursie, nie odnosi się do treści wymaganego dyplomu i, po drugie, że słowo „odpowiadający” użyte w wyrażeniu „dyplom odpowiadający co najmniej uzyskaniu maîtrise”, nie nawiązywał do dyplomu, lecz do wykształcenia. Podobnie Komisja uznaje, że wykładnia kontekstowa i celowościowa w niczym nie uzasadniają wniosków Sądu, gdyż wykładni warunków udziału w konkursie należy dokonywać w świetle opisu zadań związanych z zajmowaniem stanowiska obsadzanego w drodze konkursu, które zgodnie z załącznikiem I do ogłoszenia o konkursie są zadaniami z zakresu tłumaczenia, wykonywanymi przez „wysoko wykwalifikowanych prawników, którzy uzyskali dyplom ukończenia studiów”.

W ramach drugiej części zarzutu Komisja podnosi naruszenie prawa w ramach dokonywania wykładni art. 5 ust. 3 lit. c) oraz i) regulaminu w pkt 46-49 i 52-53 zaskarżonego wyroku. Komisja uważa, że przywołany przepis regulaminu nie odgrywa żadnej roli w kontekście procesu rekrutacji, a w szczególności nie stoi na przeszkodzie wyłącznie temu by na etapie redagowania treści ogłoszenia o konkursie administracja przewidziała warunki udziału, które byłyby bardziej surowe aniżeli kryteria sformułowane w rzeczonym przepisie. Wbrew wykładni, której dokonał Sąd, Komisja jest zdania, że ogłoszenia o konkursie nie można interpretować w świetle przywołanego przepisu regulaminu.

W ramach trzeciej części zarzutu Komisja powołuje przeinaczenie treści wydawanego przez uniwersytet w Poitiers tytułu zawodowego master oraz aktu kandydatury przedstawionego przez skarżącego w pierwszej instancji. Komisja uważa, że z tych dwóch dowodów wynika w sposób oczywisty, że skarżący nie uzyskał dyplomu zaświadczonego uzyskanie tytułu master 2 w dziedzinie prawa, wydawanego po ukończeniu 5-letnich studiów prawniczych, czego wymagało ogłoszenie o konkursie. W związku z tym stwierdzenia zawarte przez Sąd w pkt 39 i 43-44, 52-54 zaskarżonego wyroku są, zdaniem Komisji, błędne.

Drugi zarzut podnoszony w ramach odwołania dotyczy naruszenia prawa w ramach dokonywania wykładni zasad regulujących ograniczenie uprawnień komisji konkursowej na etapie weryfikowania posiadania przez kandydata dyplomu. Ów drugi zarzut, nawiązujący do pkt 37, 52 i 54-56 zaskarżonego wyroku, ma na celu zakwestionowanie rozumowania Sądu, w myśl którego komisja konkursowa musi zaakceptować dyplom skarżącego w postępowaniu w pierwszej instancji wyłącznie w oparciu o przepisy krajowe regulujące wydawanie dyplomów.

Trzeci zarzut podnoszony w ramach odwołania, nawiązujący do pkt 39, 44, 47-48, 52, 57-61 zaskarżonego wyroku, dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ w opinii Komisji Sąd nie wskazał w ostatecznym stopniu, na podstawie których elementów akt uznał on, że skarżący w pierwszej instancji dysponuje dyplomem zgodnym z wymogami sformułowanymi w ogłoszeniu o konkursie. Ponadto Sąd sam sobie zaprzecza, ponieważ po tym jak przyznaje, że odbycie pełnego wykształcenia prawniczego i uzyskanie dyplomu ukończenia pełnego cyklu studiów uniwersyteckich stanowią dwie odmienne rzeczy, stwierdza posiadanie przez skarżącego takiego dyplomu, nie wskazując, który z przedstawionych dowodów można by uznać za wykazujący istnienie odbycia pełnego wykształcenia prawniczego. W końcu Sąd nie objaśnił w opinii Komisji w dostatecznym stopniu, dlaczego w wyroku wydanym w sprawie T-420/13, który korzysta z powagi rzeczy osądzonej, dyplom skarżącego nie został dopuszczony w postępowaniu o udzielenie zamówienia na usługi tłumaczeniowe w charakterze freelancera na potrzeby administracji Trybunału Sprawiedliwości, podczas gdy ten sam dyplom miałby teraz uzasadniać mianowanie na stanowisko prawnika-lingwisty w służbie tłumaczeń Trybunału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okryžen syd Błagojewgrad (Bułgaria) w dniu 16 stycznia 2018 r. – Bryan Andrew Ker / Pawło Postnow, Natalia Postnowa

(Sprawa C-25/18)

(2018/C 112/28)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Okryžen syd Błagojewgrad